

ZAKON

O RATIFIKACIJI KONVENCIJE O ZABRANI UPOTREBE, SKLADIŠTENJA, PROIZVODNJE I PROMETA ANTIPERSONALNIH MINA I O NJIHOVOM UNIŠTAVANJU

("Sl. list SCG - Međunarodni ugovori", br. 5/2003)

ČLAN 1

Ratifikuje se Konvencija o zabrani upotrebe, skladištenja, proizvodnje i prometa antipersonalnih mina i njihovom uništavanju, usvojena 3. decembra 1997. godine u Otavi, u originalu na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španskom jeziku.

ČLAN 2

Tekst Konvencije, u originalu na engleskom jeziku i u prevodu na srpski jezik, glasi:

KONVENCIJA O ZABRANI UPOTREBE, SKLADIŠTENJA, PROIZVODNJE I PROMETA ANTIPERSONALNIH MINA I O NJIHOVOM UNIŠTAVANJU

Preambula

Strane ugovornice.

Odlučene da okončaju patnje i žrtve koje izazivaju antipersonalne mine ubijajući i sakateći stotine ljudi svake nedelje, uglavnom nevine i bespomoćne a posebno decu, ometajući ekonomski razvoj i obnovu, sputavajući povratak izbeglica i raseljenih lica i izazivajući godinama nakon postavljanja, druge teške posledice,

Uverene da je neophodno da učine sve što je u njihovoj moći da doprinesu da se na efikasan i usaglašen način suoče s neophodnošću uklanjanja antipersonalnih mina postavljenih širom sveta i da se osigura njihovo uništavanje,

Želeći da učine najviše što mogu kako bi pružile pomoć za negu i rehabilitaciju, uključujući društvenu i ekonomsku reintegraciju žrtava mina,

Potvrđujući da bi potpuna zabrana antipersonalnih mina bila važna za jačanje poverenja,

Pozdravljajući usvajanje Protokola o zabrani ili ograničavanju potrebe mina, mina iznenađenja i drugih sredstava, sa izmenama i dopunama od 3. maja 1996. godine, koji je predložen uz Konvenciju o zabrani ili ograničavanju upotrebe izvesnih vrsta klasičnog oružja

za koje se može smatrati da imaju prekomerne traumatske efekte ili da deluju bez razlike u pogledu ciljeva, i pozivajući sve države koje još nisu ratifikovale ovaj protokol da to učine što pre,

Pozdravljajući takođe Rezoluciju Generalne skupštine Ujedinjenih nacija 51/45 od 10. decembra 1996. godine koja poziva sve države da se odlučno zalažu za efikasan, pravno obavezujući međunarodni sporazum, o zabrani upotrebe, skladištenja, proizvodnje i prometa antipersonalnih mina,

Pozdravljajući dalje mere koje su preduzimate u poslednjih deset godina, kako unilateralno tako i bilateralno, u cilju zabrane, ograničavanja ili obustavljanja upotrebe, skladištenja, proizvodnje i prometa antipersonalnih mina,

Naglašavajući ulogu javne svesti u procesu jačanja principa humanosti, o čemu svedoči poziv na potpunu zabranu antipersonalnih mina i priznajući napore koje su u tom cilju preduzeli Međunarodni pokret Crvenog krsta i Crvenog polimeseca Međunarodna kampanja za zabranu antipersonalnih mina i brojne druge nevladine organizacije širom sveta,

Podsećajući na Deklaraciju iz Otave od 5. oktobra 1996. godine i Deklaraciju iz Brisela od 27. juna 1997. godine, kojima se poziva međunarodna zajednica da postigne dogovor o međunarodnom i pravno obavezujućem sporazumu za zabranu upotrebe, skladištenja, proizvodnje i prometa antipersonalnih mina,

Ističući da je poželjno privući sve države da podrže odredbe ove konvencije i čvrsto opredeljenje da se u svim relevantnim forumima uporno zalažu za jačanje njene univerzalnosti, uključujući, između ostalog, u okviru Ujedinjenih nacija, Konferencije o razoružanju, regionalnih organizacija i grupacija i konferencije za praćenje sprovođenja Konvencije o zabrani ili ograničavanju upotrebe izvesnih vrsta klasičnog oružja za koje se može smatrati da imaju prekomerne traumatske efekte ili da deluju bez razlike u pogledu ciljeva,

Polazeći od principa međunarodnog humanitarnog prava da pravo strana u sukobu da biraju metode i sredstva ratovanja nije neograničeno, od principa koji zabranjuje da se u oružanom sukobu koristi oružje, projektili, materijali i metodi ratovanja takve prirode da izazivaju suvišno ranjavanje i nepotrebne patnje i od principa da se mora praviti razlika između civila i boraca,

Dogovorile su se o sledećem:

Član 1

Opšte obaveze

1. Sve strane ugovornice se obavezuju da nikada ni u kakvim okolnostima:

a) ne koriste antipersonalne mine;

b) ne razvijaju, proizvode, na drugi način pribavljaju, skladište, poseduju ili prenose drugima, direktno ili indirektno, antipersonalne mine;

c) neće pomagati, ohrabrivati ili podsticati na bilo koji način bilo koga da se angažuje u aktivnostima koje su strani ugovornici zabranjene shodno ovoj konvenciji.

2. Sve strane ugovornice se obavezuju da unište ili da obezbede uništavanje antipersonalnih mina u skladu s odredbama ove konvencije.

Član 2

Definicije

1. Pod izrazom "antipersonalna mina" podrazumeva se mina koja je namenjena da eksplodira usled prisustva, blizine ili kontakta s osobom i da onesposobi, rani ili ubije jednu ili više. Mine konstruisane tako da se aktiviraju u prisustvu, u blizini ili u kontaktu s vozilom ne s osobom, koje su opremljene uređajima protiv neovlašćenog rukovanja, ne smatraju se, zbog ovih svojih svojstava, antipersonalnim minama.

2. Pod izrazom "mina" podrazumeva se municija koja je konstituisana tako da se postavlja ispod površine tla, na tlu ili u blizini tla ili druge površine i da eksplodira usled prisustva, blizine ili kontakta s osobom ili vozilom.

3. Pod izrazom "uređaj protiv neovlašćenog rukovanja" podrazumeva se uređaj namenjen da zaštiti minu, koji je deo nje, povezan s njom, pričvršćen za nju ili je postavljen ispod mine, a koji se aktivira kada se pokuša neovlašćeno rukovati minom ili se na drugi način namerno pomeri mina.

4. Pod izrazom "promet" podrazumeva se, pored fizičkog premeštanja antipersonalnih mina na ili sa nacionalne teritorije, prenos prava vlasništva i kontrole nad minama, ali se ne podrazumeva i prenos teritorije na kojoj se nalaze postavljene antipersonalne mine.

5. Pod izrazom "minirna zona" podrazumeva se zona koja je opasna zbog prisustva ili sumnje u prisustvo mina.

Član 3

Izuzeci

1. Bez obzira na opšte obaveze iz člana 1, dozvoljeno je posedovanje ili prenos izvesnog broja antipersonalnih mina za razvoj programa i obuku za otkrivanje mina, uklanjanje mina ili tehnologije za njihovo uništavanje. Količina ovih mina neće preći minimalan broj koji je apsolutno neophodan za te potrebe.

2. Prenos antipersonalnih mina radi uništavanja je dozvoljen.

Član 4

Uništavanje zaliha antipersonalnih mina

Sa izuzetkom mina pomenutih u članu 3 svaka strana ugovornica se obavezuje da uništi ili da obezbedi uništavanje svih zaliha antipersonalnih mina čiji je vlasnik, ili ih poseduje, ili koje se nalaze pod njenom jurisdikcijom, i to što pre, a najkasnije četiri godine nakon stupanja na snagu ove konvencije za dotičnu stranu ugovornicu.

Član 5

Uništavanje mina u mirnim zonama

1. Svaka strana ugovornica se obavezuje da uništi ili da obezbedi uništavanje svih antipersonalnih mina u miniranim zonama koje su pod njenom jurisdikcijom ili kontrolom, što je moguće pre, a najkasnije deset godina nakon stupanja na snagu ove konvencije za dotičnu stranu ugovornicu.

2. Svaka strana ugovornica će uložiti sve napore da identifikuje sve zone pod svojom jurisdikcijom za koje se zna da su u njima postavljene antipersonalne mine ili se sumnja u to i obezbediće, što je moguće pre, da sve antipersonalne mine u miniranim zonama pod njenom jurisdikcijom budu označene po obodu, da budu pod kontrolom i zaštićene ogradom ili na drugi način, kako bi se efikasno osiguralo da civili ne mogu da priđu dok sve antipersonalne mine na takvom lokalitetu ne budu uništene. Označavanje će biti najmanje na nivou standarda utvrđenih Protokolom o zabrani ili ograničavanju upotrebe mina, mina iznenađenja i drugih sredstava, sa izmenama i dopunama od 3. maja 1996. godine, koji je priložen uz Konvenciju o zabrani ili ograničavanju upotrebe izvesnih vrsta klasičnog oružja za koje se može smatrati da imaju prekomerne traumatske efekte ili da deluju bez razlike u pogledu ciljeva.

3. Ako strana ugovornica smatra da nije u stanju da u predviđenom vremenskom roku uništi ili da obezbedi uništavanje svih antipersonalnih mina o kojima je reč u stavu 1, ona može da podnese zahtev sastanku strana ugovornica ili Konferencije za praćenje sprovođenja da joj se rok za okončanje uništavanja tih antipersonalnih mina produži do najviše deset godina.

4. Svaki takav zahtev će sadržati:

a) trajanje traženog produženja roka;

b) detaljno objašnjenje razloga za predloženo produženje roka, uključujući:

(i) u vezi s pripremama i statusom poslova koji se obavljaju u okviru nacionalnog programa uklanjanja mina;

(ii) u pogledu finansijskih i materijalnih sredstava koja su na raspolaganju strani ugovornici za uništavanje svih antipersonalnih mina; i

(iii) o okolnostima koje ometaju stranu ugovornicu da uništi sve antipersonalne mine u miniranim zonama;

c) informacije o posledicama produženja roka na humanitarnom, socijalnom, ekonomskom i ekološkom planu; i sve druge informacije relevantne za zahtev za predloženo produženje.

5. Na sastanku strana ugovornica ili na Konferenciji za praćenje sprovođenja biće razmotren zahtev, uzimajući u obzir elemente navedene u stavu 4 i odluka će biti doneta većinom glasova strana ugovornica koje su prisutne i glasaju da li da se odobrava zahtev za produženje roka.

6. Produženje može biti ponovo odobreno ako se podnese novi zahtev u skladu sa stavovima 3, 4 i 5 ovog člana. Prilikom podnošenja zahteva za dalje produženje roka, strana ugovornica će podneti relevantne dopunske informacije o tome šta je tokom prethodnog perioda produženja roka preduzeto shodno odredbama ovog člana.

Član 6

Međunarodna saradnja i pomoć

1. Svaka strana ugovornica ima pravo da za ispunjenje svojih obaveza iz ove konvencije traži i dobije, gde je to izvodljivo, pomoć od drugih strana ugovornica u meri u kojoj je to moguće.

2. Svaka strana ugovornica se obavezuje da olakša razmenu opreme, materijala i naučnih i tehnoloških informacija u vezi sa sprovođenjem ove konvencije i imaće pravo da učestvuje u najširoj mogućoj razmeni te vrste. Strane ugovornice neće nametati neopravdana ograničenja na nabavku za humanitarne potrebe opreme za uklanjanje mina i na tehničke informacije koje su povezane s tim.

3. Svaka strana ugovornica koja to može, pružiće pomoć za brigu i rehabilitaciju, kao i društvenu i ekonomsku reintegraciju žrtvama mina i za razvoj programa za jačanje svesti o minama. Takva pomoć se, između ostalog, može pružiti kroz sistem Ujedinjenih nacija, međunarodne, regionalne ili nacionalne organizacije ili institucije, Međunarodni komitet Crvenog krsta, nacionalne organizacije Crvenog krsta ili Crvenog polumeseca i njihovu međunarodnu federaciju, nevladine organizacije ili na bilateralnoj osnovi.

4. Svaka strana ugovornica koja to može, pružiće pomoć za uklanjanje mina i u aktivnostima koje su s tim povezane. Takva pomoć se, između ostalog, može pružiti kroz sistem Ujedinjenih nacija, međunarodne ili regionalne organizacije ili institucije, nevladine organizacije ili institucije, ili na bilateralnoj osnovi, ili putem doprinosa Dobrovoljnom fondu Ujedinjenih nacija za pomoć u uklanjanju mina ili drugim regionalnim fondovima koji se bave uklanjanjem mina.

5. Svaka strana ugovornica koja ima mogućnosti, pružaće pomoć za uništavanje zaliha antipersonalnih mina.

6. Svaka strana ugovornica se obavezuje da snabdeva informacijama banku podataka o uklanjanju mina koja je obrazovana u okviru sistema Ujedinjenih nacija, posebno informacijama koje se odnose na razna sredstva i tehnologije za uklanjanje mina, kao i spiskovima stručnjaka, stručnih organizacija ili nacionalnih punktova koji se mogu kontaktirati povodom uklanjanja mina.

7. Strane ugovornice mogu da zatraže od Ujedinjenih nacija, regionalnih organizacija, drugih strana ugovornica ili drugih nadležnih međuvladinih ili nevladinih foruma da pomognu njihovim organima u formulisanju nacionalnih programa za uklanjanje mina, kako bi utvrdili, između ostalog:

a) razmere i okvire problema vezanih za antipersonalne mine;

b) finansijske, tehnološke i ljudske resurse koji su potrebni za sprovođenje programa;

c) potrebno vreme za uništavanje svih antipersonalnih mina u miniranim oblastima pod jurisdikcijom ili kontrolom dotične strane ugovornice;

d) aktivnosti za razvijanje svesti o minama u cilju smanjivanja učestalosti povreda ili smrti vezanih za mine;

e) pomoć žrtvama mina;

f) odnos između vlade dotične države i relevantnih vladinih, međuvladinih i nevladinih subjekata koji će raditi na sprovođenju tog programa.

8. Svaka strana ugovornica koja prima ili pruža pomoć shodno odredbama ovog člana sarađivaće u cilju obezbeđivanja pune i pravovremene primene dogovorenih programa pomoći.

Član 7

Mere za obezbeđivanje javnosti postupka

1. Svaka strana ugovornica će obavestiti Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija što je pre izvodljivo, a u svakom slučaju najkasnije 180 dana nakon stupanja na snagu ove konvencije za dotičnu stranu ugovornicu o:

a) merama za sprovođenje Konvencije navedenim u članu 9 koje se primenjuju na nacionalnom planu;

b) ukupnim zalihama antipersonalnih mina čiji je ona vlasnik ili ih poseduje ili koje su pod njenom jurisdikcijom ili kontrolom, uključujući pregled po tipovima, količini i, ako je moguće, brojevima partija svakog tipa antipersonalnih mina u zalihama;

c) lokacijama svih miniranih zona pod njenom jurisdikcijom ili kontrolom u kojima se nalaze ili se sumnja da se nalaze antipersonalne mine, u meri u kojoj je to moguće, uključujući što je moguće više podataka o tipovima i količini svakog tipa antipersonalnih mina u svakoj miniranoj zoni i o tome kada su one postavljene;

d) tipovima, količinama i, ako je moguće, brojevima partija svih antipersonalnih mina koje su zadržane ili prenete u cilju razvoja programa i obuke za pronalaženje mina, uklanjanje mina ili tehnologija za uništavanje mina, ili koje su prenete radi uništavanja, kao i o institucijama koje je strana ugovornica ovlastila da zadrže ili prenesu antipersonalne mine u skladu sa članom 3;

e) statusu programa za preorijentaciju ili zatvaranje postrojenja za proizvodnju antipersonalnih mina;

f) statusu programa za uništavanje antipersonalnih mina u skladu sa članom 4 i članom 5 uključujući i pojedinosti o metodama za uništavanje koji će biti korišćeni, mestu svih lokaliteta za uništavanje i odgovarajućim bezbedonosnim standardima i standardima za očuvanje okoline koje treba poštovati;

g) tipovima i količini svih antipersonalnih mina koje su uništene nakon stupanja na snagu ove konvencije za dotičnu stranu ugovornicu, uključujući pregled količina svakog tipa uništenih antipersonalnih mina, u skladu sa članom 4, odnosno članom 5, ako je moguće zajedno sa brojevima partija svakog tipa antipersonalnih mina u slučaju uništavanja shodno članu 4;

h) tehničkim karakteristikama svakog proizvedenog tipa antipersonalnih mina, u meri u kojoj je to poznato, i onih tipova čiji je vlasnik ili ih poseduje strana ugovornica, uz, kada je to realno moguće, takve vrste informacija koje mogu da olakšaju identifikaciju i uklanjanje antipersonalnih mina; kao minimum, ove informacije treba da sadrže podatke o dimenzijama, mehanizmu za aktiviranje, sadržini eksploziva, sadržini metala, fotografije u boji i druge podatke koji mogu da olakšaju uklanjanje mina; i

i) merama koje su preduzete da bi se obezbedilo hitno i efikasno upozoravanje stanovništva o svim oblastima identifikovanim shodno stavu 2 člana 5.

2. Strane ugovornice će informacije koje se daju u skladu s ovim članom aktuelizovati svake godine, obuhvatajući poslednju kalendarsku godinu, o čemu će Generalni sekretar Ujedinjenih nacija biti obavešten najkasnije do 30. aprila svake godine.

3. Generalni sekretar Ujedinjenih nacija će sve izveštaje koje prima prosleđivati stranama ugovornicama.

Član 8

Mere za olakšavanje i razjašnjavanje poštovanja Konvencije

1. Strane ugovornice su saglasne da se konsultuju i da međusobno sarađuju u pogledu sprovođenja odredaba ove Konvencije i da zajednički rade u duhu saradnje kako bi olakšale stranama ugovornicama da poštuju svoje obaveze iz Konvencije.

2. Ako jedna ili više strana ugovornica želi da razjasni i nastoji da razreši pitanja koja se odnose na to kako druga strana ugovornica poštuje odredbe ove konvencije, može se podneti toj strani ugovornici, preko Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, zahtev za razjašnjavanje dotičnog pitanja. Takav zahtev će pratiti odgovarajuće informacije. Da bi se izbegle zloupotrebe, svaka strana ugovornica će se uzdržati od podnošenja neosnovanih zahteva za razjašnjavanje. Strana ugovornica koja primi zahtev za razjašnjavanje će u roku od 28 dana strani ugovornici koja je podnela zahtev preko Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija pružiti sve informacije koje mogu da pomognu u razjašnjavanju određenog pitanja.

3. Ako strana ugovornica koja podnosi zahtev ne dobije odgovor preko Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija u navedenom roku, ili ako smatra da odgovor na zahtev za razjašnjavanje nije zadovoljavajući, može to pitanje da iznese, preko Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, na prvi sledeći sastanak strana ugovornica. Generalni sekretar Ujedinjenih nacija će svim stranama ugovornicama proslediti takav podnesak, zajedno sa svim odgovarajućim informacijama koje se odnose na zahtev za razjašnjavanje. Sve te informacije će biti predate strani ugovornici na koju se odnosi zahtev, a ona će imati pravo na odgovor.

4. U očekivanju zakazivanja sastanka strana ugovornica, svaka zainteresovana strana ugovornica može da zatraži od Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija da pruži dobre usluge kako bi se olakšalo razjašnjavanje postavljenog pitanja.

5. Strana ugovornica koja podnosi zahtev može da predloži preko Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija sazivanje specijalnog sastanka strana ugovornica, radi razmatranja pitanja o kome je reč. U tom slučaju, Generalni sekretar Ujedinjenih nacija će ovakav predlog i sve informacije koje su podnele zainteresovane strane ugovornice preneti svim stranama ugovornicama, pri čemu će zatražiti da naznače da li su za sazivanje specijalnog sastanka strana ugovornica radi razmatranja tog pitanja. Ako se u roku od 14 dana od datuma upućivanja ovakvog uputa najmanje jedna trećina strana ugovornica izjasni za sazivanje specijalnog sastanka Generalni sekretar Ujedinjenih nacija će sazvati takav specijalni sastanak strana ugovornica u roku od narednih 14 dana. Na tom sastanku, kvorum će činiti većina strana ugovornica.

6. Strane ugovornice će na sastanku ili specijalnom sastanku, u zavisnosti od konkretnog slučaja, prvo odlučiti da li i dalje da razmatraju dotično pitanje uzimajući u obzir sve informacije koje su podnele zainteresovane strane ugovornice. Strane ugovornice će se na sastanku ili specijalnom sastanku, maksimalno angažovati da se do odluke dođe

konsenzusom. Ako se uprkos svim naporima ne postigne dogovor, doneće odluke većinom glasova strana ugovornica koje su prisutne i glasaju.

7. Sve strane ugovornice će na sastanku ili specijalnom sastanku u punoj meri sarađivati u razmatranju dotičnog pitanja, uključujući i u pogledu svih misija za utvrđivanje činjenica koje budu odobrene u skladu sa stavom 8.

8. Ako je potrebno dalje razjašnjavanje strane ugovornice će na sastanku ili specijalnom sastanku, odobriti preduzimanje misije za utvrđivanje činjenica i odlučiti o njenom mandatu, većinom glasova strana ugovornica koje su prisutne i glasaju. Strana ugovornica od koje je zatraženo razjašnjenje može u bilo kom trenutku da pozove misiju za utvrđivanje činjenica na svoju teritoriju. Takva misija će biti preduzeta i bez odluke sa sastanka ili specijalnog sastanka strana ugovornica kojom se njeno preduzimanje odobrava. Misija, u sastavu od najviše deset stručnjaka koji su određeni i ovlašćeni u skladu sa stavovima 9. i 10, može da prikuplja dopunske informacije na licu mesta ili na drugim lokalitetima koji su neposredno povezani sa pokrenutim pitanjem poštovanja Konvencije, a koji su pod jurisdikcijom ili kontrolom strane ugovornice kojoj je upućen zahtev.

9. Generalni sekretar Ujedinjenih nacija će pripremiti i redovno obnavljati listu sa podacima o imenima, nacionalnosti i drugim relevantnim informacijama kvalifikovanih stručnjaka koje strane ugovornice stavljaju na raspolaganje i sa tom listom će upoznati sve strane ugovornice. Svi stručnjaci na toj listi će se smatrati podobnim da učestvuju u svim misijama za utvrđivanje činjenica, osim ako strana ugovornica pismenim putem obavesti o neprihvatanju pojedinih ličnosti. U tom slučaju, stručnjak o kome je reč neće učestvovati u misiji za utvrđivanje činjenica na teritoriji ili na bilo kom drugom mestu pod jurisdikcijom ili kontrolom strane ugovornice koja se usprotivila, pod uslovom da je taj prigovor istaknut pre imenovanja dotičnog stručnjaka za člana misije.

10. Generalni sekretar Ujedinjenih nacija će, pošto primi zahtev strana ugovornica sa sastanka ili specijalnog sastanka strana ugovornica, a nakon konsultacija sa stranom ugovornicom na koju se odnosi zahtev, imenovati članove misije, uključujući rukovodioce. Za članove misije neće biti imenovani državljani strane ugovornice koja traži upućivanje misije za utvrđivanje činjenica ili one koje se misija neposredno tiče. Članovi misije za utvrđivanje činjenica će uživati privilegije i imunitete shodno članu 6. VI Konvencije o privilegijama i imunitetima Ujedinjenih nacija usvojene 13. februara 1946. godine.

11. Članovi misije za utvrđivanje činjenica će prvom pogodnom prilikom doputovati na teritoriju strane ugovornice na koju se odnosi zahtev, uz najavu najmanje 72 sata unapred. Strana ugovornica na koju se odnosi zahtev će preduzeti neophodne administrativne mere za prijem, transport i smeštaj misije i biće odgovorna da u najvećoj mogućoj meri osigura bezbednost misije dok se ona nalazi na teritoriji pod njenom kontrolom.

12. Misija za utvrđivanje činjenica može, bez posledica po suverenitet strane ugovornice na koju se odnosi zahtev, da donese na teritoriju strane ugovornice na koju se odnosi zahtev neophodnu opremu, s tim da se ona koristi isključivo za prikupljanje informacija o pokrenutom pitanju poštovanja Konvencije. Pre dolaska, misija će obavestiti stranu ugovornicu na koju se odnosi zahtev o opremi koju namerava da koristi tokom svog rada na utvrđivanju činjenica.

13. Strana ugovornica na koju se odnosi zahtev će se maksimalno založiti da bi obezbedila da misija za utvrđivanje činjenica dobije mogućnost da se obrati svim relevantnim osobama koje mogu da pruže informacije vezane za pokrenuto pitanje poštovanja Konvencije.

14. Strana ugovornica na koju se odnosi zahtev će misiji za utvrđivanje činjenica odobriti pristup svim oblastima pod svojom kontrolom u kojima se može očekivati da se prikupe činjenice relevantne za pokrenuto pitanje poštovanja Konvencije. Takvo odobrenje je podložno svim ograničenjima koje strana ugovornica na koju se odnosi zahtev smatra neophodnim za:

a) zaštitu osetljive opreme, informacija i oblasti;

b) zaštitu svih ustavnih obaveza koje dotična strana ugovornica eventualno ima u pogledu imovinskih prava, pretraga i zaplena, ili drugih ustavnih prava; ili

c) fizičku sigurnost i sigurnost članova misije za utvrđivanje činjenica.

U slučaju da strana ugovornica na koju se odnosi zahtev postavi takva ograničenja, ona će preduzeti sve razumne mere da kroz alternativna sredstva pokaže svoje poštovanje ove Konvencije.

15. Misija za utvrđivanje činjenica može da ostane na teritoriji strane ugovornice najduže 14 dana, a na svakoj pojedinačnoj lokaciji najduže sedam dana, osim ako ne bude drugačije dogovoreno.

16. Sve informacije koje se dobijaju na poverljivoj osnovi, a nisu vezane za predmet istraživanja misije za utvrđivanje činjenica, biće tretirane kao poverljive.

17. Misija za utvrđivanje činjenica će, preko Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija, obavestiti sastanak strana ugovornica ili specijalni sastanak strana ugovornica o rezultatima svojih nalaza.

18. Strane ugovornice će na sastanku ili na specijalnom sastanku strana ugovornica razmotriti sve relevantne informacije, uključujući i izveštaj koji podnese misija za utvrđivanje činjenica, a mogu da zatraže od strane ugovornice na koju se odnosi zahtev, da u određenom vremenskom roku preduzme mere u odnosu na pokrenuto pitanje poštovanja Konvencije. Strana ugovornica na koju se odnosi zahtev će izvestiti o svim merama koje je preduzela u odgovoru na ovaj zahtev.

19. Strane ugovornice na sastanku ili specijalnom sastanku strana ugovornica mogu da predlože zainteresovanim stranama ugovornicama mere za dalje razjašnjavanje ili razrešavanje pitanja koje se razmatra, uključujući pokretanje odgovarajućeg postupka u skladu sa međunarodnim pravom u slučaju da se utvrdi da je pitanje o kome je reč posledica okolnosti koje su izvan kontrole strane ugovornice na koju se odnosi zahtev, strane ugovornice na sastanku ili specijalnom sastanku strana ugovornica mogu da preporuče odgovarajuće mere, uključujući korišćenje mera saradnje pomenutih u članu 6.

20. Strane ugovornice će na sastanku ili specijalnom sastanku strana ugovornica uložiti maksimalne napore da svoje odluke o kojima se govori u stavovima 18 i 19 donesu konsenzusom, a ukoliko to nije moguće dvotrećinskom većinom glasova strana ugovornica koje su prisutne i glasaju.

Član 9

Mere za sprovođenje na nacionalnom planu

Svaka strana ugovornica će preduzeti sve odgovarajuće pravne, administrativne i druge mere, uključujući kaznene sankcije, da spreči i suzbije sve aktivnosti koje su strani ugovornici zabranjene shodno ovoj konvenciji, a koje preduzmu lica koja su pod njenom jurisdikcijom ili kontrolom ili se događaju na teritoriji koja je pod njenom jurisdikcijom ili kontrolom.

Član 10

Rešavanje sporova

1. Strane ugovornice će se međusobno konsultovati i saradivaće radi rešavanja svih sporova do kojih može da dođe u vezi sa primenom ili tumačenjem ove konvencije. Svaka strana ugovornica može svaki takav spor da iznese na sastanku strana ugovornica.
2. Strane ugovornice mogu na sastanku da doprinesu rešavanju takvog spora bilo kojim sredstvima koje smatraju odgovarajućim, uključujući i da će ponuditi dobre usluge, pozvati strane u sporu da otvore postupak za rešavanje po svom izboru i preporučiti vremenski rok za okončanje svakog dogovorenog postupka za rešavanje spora.
3. Odredbe ovog člana ne utiču na odredbe ove konvencije o olakšanju i razjašnjavanju pitanja njenog poštovanja.

Član 11

Sastanak strana ugovornica

1. Strane ugovornice će se redovno sastajati radi razmatranja svih pitanja koja se odnose na primenu ili sprovođenje ove konvencije, uključujući:
 - a) sprovođenje i status ove konvencije;
 - b) pitanja koja se pokreću u izveštajima podnetim na osnovu odredaba ove konvencije;
 - c) međunarodnu saradnju i pomoć u skladu sa članom 6;
 - d) razvoj tehnologija za uklanjanje antipersonalnih mina;
 - e) podneske strana ugovornica shodno članu 8; i
 - f) odluke koje se odnose na podneske strana ugovornica kao što je predviđeno u članu 5.
2. Prvi sastanak strana ugovornica će sazvati Generalni sekretar Ujedinjenih nacija u roku od godinu dana nakon stupanja na snagu ove konvencije. Naredne sastanke će sazivati Generalni sekretar Ujedinjenih nacija svake godine do prve Konferencije za praćenje sprovođenja.
3. Specijalni sastanak ugovornica će Generalni sekretar Ujedinjenih nacija sazvati pod uslovima utvrđenim u članu 8.
4. Države koje nisu članice ove konvencije, kao i Ujedinjene nacije, druge relevantne međunarodne organizacije i institucije, regionalne organizacije, Međunarodni komitet

Crvenog krsta i relevantne nevladine organizacije mogu da budu pozvane da prisustvuju ovim sastancima kao posmatrači, u skladu sa dogovorenim pravilima procedure.

Član 12

Konferencija za praćenje i sprovođenje

1. Generalni sekretar Ujedinjenih nacija će sazvati Konferenciju za praćenje sprovođenja pet godina nakon stupanja na snagu ove konvencije. Naredne Konferencije za praćenje sprovođenja će Generalni sekretar Ujedinjenih nacija sazivati ako to zatraži jedna ili više strana ugovornica pod uslovom da interval između Konferencija za praćenje i sprovođenje ni u kom slučaju ne bude kraći od pet godina. Sve strane ugovornice ove konvencije će biti pozvane na svaku Konferenciju za praćenje sprovođenja.

2. Svrha Konferencije za praćenje sprovođenja će biti da:

a) razmotri sprovođenje i status ove konvencije;

b) razmotri potrebu za održavanjem i interval između narednih sastanaka strana ugovornica o kojima je reč u stavu 2 člana 11;

d) donese odluke o podnescima strana ugovornica kao i što je predviđeno u članu 5; i

e) usvoji, ako je neophodno u svom završnom izveštaju zaključke o sprovođenju ove konvencije.

3. Države koje nisu strane ugovornice ove konvencije, kao i Ujedinjene nacije, ostale relevantne međunarodne organizacije i institucije, regionalne organizacije, Međunarodni komitet Crvenog krsta i druge relevantne nevladine organizacije mogu da budu pozvane da prisustvuju svim Konferencijama za praćenje sprovođenja kao posmatrači u skladu sa dogovorenim Pravilima procedure.

Član 13

Izmene i dopune

1. Svaka strana ugovornica može u svakom trenutku nakon stupanja na snagu ove konvencije da predloži njene izmene i dopune. Svaki predlog za izmene i dopune će biti prenet depozitaru, a on će ga proslediti svim stranama ugovornicama i tražiće njihovo mišljenje da li da se sazove Konferencija za izmene i dopune radi razmatranja predloga. Ako većina strana ugovornica obavesti depozitara, najkasnije 30 dana nakon što je on prosledio predlog da podržavaju dalje razmatranje predloga, depozitar će sazvati Konferenciju za izmene i dopune na koju će biti pozvane sve strane ugovornice.

2. Države koje nisu strane ugovornice ove konvencije, kao i Ujedinjene nacije, ostale relevantne organizacije ili institucije, regionalne organizacije, Međunarodni komitet Crvenog krsta i relevantne nevladine organizacije mogu da budu pozvane da prisustvuju svako Konferenciji za izmene i dopune kao posmatrači, u skladu sa dogovorenim Pravilima procedure.

3. Konferencija za izmene i dopune će biti održana odmah nakon sastanka strana ugovornica ili Konferencije za praćenje sprovođenja, osim ako većina strana ugovornica zatraži da bude održana ranije.

4. Svaka izmena i dopuna ove konvencije će biti usvojena dvotrećinskom većinom glasova strana ugovornica koje su prisutne i glasaju na Konferenciji za izmene i dopune. Depozitar će proslediti svaku tako usvojenu izmenu i dopunu stranama ugovornicama.

5. Izmene i dopune ove konvencije će stupiti na snagu za sve strane ugovornice ove konvencije koje su prihvatile nakon što kod depozitara budu deponovani instrumenti o prihvatanju većine strana ugovornica. Nakon toga; izmene i dopune će stupiti na snagu za svaku preostalu stranu ugovornicu na dan deponovanja njenih instrumenata o prihvatanju.

Član 14

Troškovi

1. Troškove sastanaka strana ugovornica, specijalnih sastanaka strana ugovornica, Konferencije za praćenje sprovođenja i Konferencije za izmene i dopune će snositi strane ugovornice i države koje nisu strane ugovornice ove konvencije, a prisustvuju sastancima, u skladu sa skalom doprinosa Ujedinjenih nacija, prilagođenom na odgovarajući način.

2. Troškovi koji nastanu za Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija shodno članu 7 i članu 8 i troškove svake misije za utvrđivanje činjenica će snositi strane ugovornice u skladu sa skalom doprinosa Ujedinjenih nacija, prilagođenom na odgovarajući način.

Član 15

Potpisivanje

Ova konvencija, usaglašena u Oslu, Norveška, 18. septembra 1997. godine, će biti otvorena za potpisivanje u Otavi, Kanada za sve države od 3. decembra 1997. do 4. decembra 1997. godine, a u sedištu Ujedinjenih nacija u Njujorku od 5. decembra 1997. godine do njenog stupanja na snagu.

Član 16

Ratifikacija, prihvatanje, odobravanje, ili pristupanje

1. Ova konvencija podleže ratifikaciji, prihvatanju, odobravanju ili pristupanju potpisnica.
2. Ona će biti otvorena za pristupanje svakoj državi koja nije potpisala Konvenciju.
3. Instrumenti o ratifikaciji, prihvatanju, odobravanju ili pristupanju biće deponovani kod depozitara.

Član 17

Stupanje na snagu

1. Ova konvencija će stupiti na snagu prvog dana šestog meseca posle meseca u kome je deponovan četrdeseti instrument o ratifikaciji, prihvatanju, odobravanju, ili pristupanju.
2. Za svaku državu koja deponuje svoj instrument o ratifikaciji, prihvatanju, odobravanju ili pristupanju, ova konvencija će stupiti na snagu prvog dana šestog meseca posle dana kada je ta država deponovala svoj instrument o ratifikaciji, prihvatanju, odobravanju, ili pristupanju.

Član 18

Privremena primena

Svaka država može u vreme svoje ratifikacije, prihvatanja, odobravanja ili pristupanja da izjavi da će, u očekivanju njenog stupanja na snagu privremeno primenjivati stav 1 člana 1 ove konvencije.

Član 19

Rezerve

Na članove ove konvencije ne mogu se staviti rezerve.

Član 20

Trajanje i istupanje

1. Važnost ove konvencije je neograničena.
2. Svaka strana ugovornica će, ostvarujući svoj nacionalni suverenitet, imati pravo da istupi iz ove konvencije. Ona će obavestiti o takvom istupanju sve ostale strane ugovornice depozitara i Savet bezbednosti Ujedinjenih nacija. Takav instrument o istupanju će sadržati puno objašnjenje razloga koji su motivisali istupanje.
3. Takvo istupanje će stupiti na snagu tek šest meseci nakon što depozitar primi instrument o istupanju. Međutim, ako nakon isteka tih šest meseci strana ugovornica koja istupa bude uključena u oružani sukob, istupanje neće stupiti na snagu do okončanju tog oružanog sukoba.
4. Istupanje strane ugovornice iz ove konvencije neće ni na koji način uticati na dužnost države da nastavi da ispunjava svoje obaveze preuzete na osnovu svih relevantnih pravila međunarodnog prava.

Član 21

Depozitar

Generalni sekretar Ujedinjenih nacija se ovim određuje za depozitara Konvencije.

Član 22

Verodostojni tekstovi

Original ove konvencije, čiji su arapski, kineski, engleski, francuski, ruski i španski tekstovi podjednako verodostojni, biće deponovan kod Generalnog sekretara Ujedinjenih nacija.

ČLAN 3

Prilikom predaje instrumenta o ratifikaciji, Srbija i Crna Gora će dati sledeću izjavu:

"Prema razumevanju Srbije i Crne Gore, učešće u planiranju ili izvršavanju operacija, vežbi ili drugih vojnih aktivnosti od strane oružanih snaga Srbije i Crne Gore, ili od strane pojedinih državljana Srbije i Crne Gore, izvedenih u sadejstvu sa oružanim snagama država koje nisu članice (pomenute konvencije), a koje predstavljaju angažovanje u aktivnostima koje su zabranjene tom konvencijom, samo po sebi nije pomoć, ohrabrenje ili podsticanje u smislu člana 1 tačka (c) Konvencije."

ČLAN 4

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu SCG - Međunarodni ugovori".